

Makas Başındaki Tümsek

Ahmet Lütü BALAMİR*

1946 yılının sonbaharında soğuklar artık kendini göstermiş, geceleri oldukça ayaz yapmaya başlamıştı. Özellikle gece açıkta çalışanlar paltolarını, pardesülerini üzerlerine almak zorunluluğunu duyuyorlardı. Zaman zaman yağmur ciselemeleri de oluyordu.

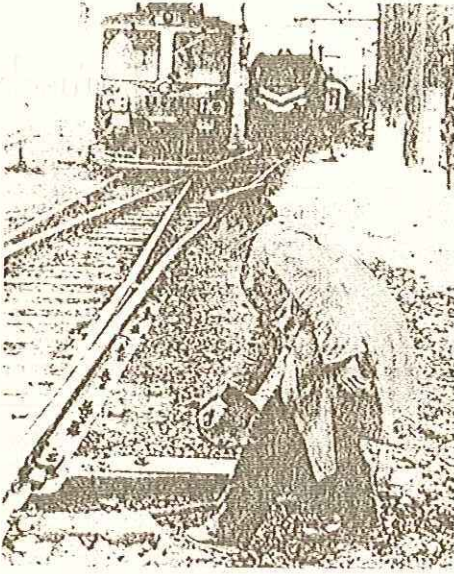
Hareket memuru Cevat, Erzin İstasyonu'na o akşam gece nöbetine gelmişti. Tüm ara, ıssız istasyonların değişmez kaderi; Erzin İstasyonu da geceleri zifiri karanlık olur, sadece peronda ışıldayan gaz lambası ise etrafı aydınlatmaktan çok cılız, fersiz yanışıyla adeta bir ziyaretgâh kandiliydi sanki!

Saat 22.00'ye yaklaşmıştı. Etrafta kimsecikler yok!.. Bu yalnızlığın boşluğu ve karanlığı içinde, sadece gece öten böceklerin bitmeyen muttarit sesleri duyuluyor, bu seslere istasyonun karşısında, Makedonya Kralı Filip'in oğlu Büyük İskender'in Hindistan seferinde konakladığı Ayas şehri harabelerinden yükselen vahşi hayvan homurtuları, çakal ulumaları sesleri karışıyordu.

Cevat, bu gece anlayamadığı bir iç sıkıntısının ağırlığı ile durgun, sessiz ve yorgun... O'na göre yabani hayvanların ürkütücü korkunç homurtuları, çakalların, sırtlanların uzun uzun ulumaları bu gece sanki daha bir başka!.. Adeta esrarengiz bir gücün çağırışı, yakın bir felâketin habercileri olan bu sesler kulakları tırmalıyor, insana ürperti veriyordu.

Kol saatine baktı. Hayatta en büyük ve tek varlığı sevgili annesinin şimdi uyumuş

* Emekli TCDD Müfettişi.

olabileceğini düşündü. Uşak'taki ablasını hatırladı. "Dayıcığım" diyen minimini Vedat, Zülal gözlerinin önüne gelmişti. Onların sevimli hayali içinde, ta uzaklardan gelen hırçın homurtuların, çakal ulumalarının duyulduğu Ayas kalıntılarına baktı, baktı... Dalgın ve mahzun içinin titrediğini hissetti, bir sigara yaktı...

Bir an daldığı kâbustan telgraf makinesinin tıkırtıları ile uyanan Cevat, hemen yazıhaneye girdi. Erzin'e gelecek olan yük trenine "serbest yol" vererek tekrar dışarı çıktı. Peron lambasının kasvet veren loşluğunda kendisini sandalyeye bıraktı.

İstasyon makasçısı Tahir, istasyon binasının arkasında tek odalı lojmanda

oturur, çok sigara içtiğinden sürekli öksürükten bezgin, yeleşinin cebindeki iri köstekli saatine bakarak trenlerin geliş zamanına göre evden çıkar, lokomotifin çok uzaklardan ışığını görünce arka yoldan sessizce başmakasa giderek, işâret el feneriyle treni karşılamak üzere orada bekler, çağrılmadıkça yazıhaneye pek uğramazdı.

Cevat oturduğu yerden, akşam geçen bir trenin raylar arasına dökmüş olduğu kor halindeki ateşin sarı, yeşil, kırmızı alevlerine gözlerini dikti. Sigarasından derin bir kaç nefes daha çekerek, bir süre alevlerin kıvrımlarını, dağılıp, dağılıp sonra da havaya kayboluşlarını seyretti... Soğuktan üşüdüğünü farkederek kalktı, ateşe doğru yürüdü. Henüz sönmemiş kor yığınının karşısına geçip, şöyle dirseği üzerine yaslanarak, bir süre dinlenmeyi, trenin gelişini buradan izlemeyi düşündü. Omzundaki paltosunun yarısını altına alarak, ateşin karşısında yere, rayın kenarına uzanıverdi...

Bu gece ay ışığı yok, etraf karanlık... Çevrede, gece öten böceklerin koro sesleri duyuluyor, bu seslere uyuyan Cevat'ın üzerinden uçuşan yarasaların kanat çırpışlarının ıslık sesleri karışıyor, uzaklardan, karanlıkların içinden çoban köpeklerinin, vaşakların ulumaları işitiliyordu. Zaman hayli ilerledi, ay bulutların arasından görünür gibi oldu. Yazıhanedeki saatin kolu kırk beş dakika geçmişti.

-Anneciğim, anne!

İşte o andan itibaren vahşi hayvan ulumaları durmuştu, o andan itibaren yarasalar yuvalarına çekilmişti, çoban köpekleri susmuş, her gece gün ağarınca

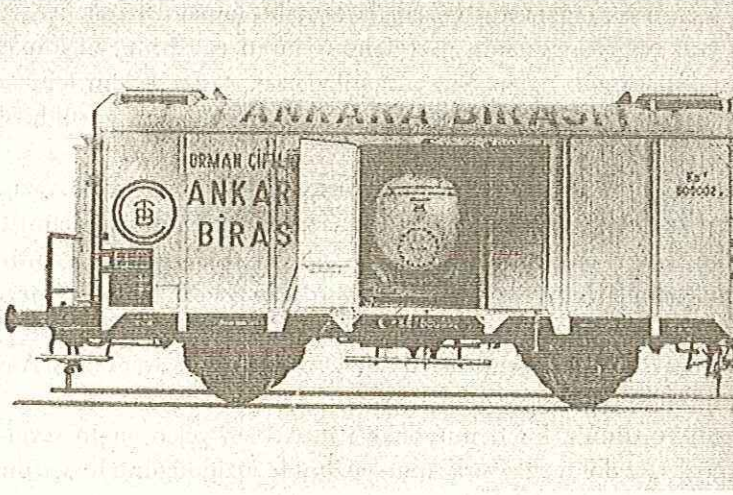
kadar öten çekirgeler, böcekler şimdi neden susmuşlardı, neden?

Tren anı ve sert fren seslerinin gıcirtıları ve sarsıntısıyla istasyonda durdu. Makinist Mahmut, Ateşçi Kâzım, tren şefi, hepsi bir feryâdı andıran haykırışı duyarak derhal yere atladılar. Karanlık peronda koşuşmalar oldu, düdükler çalındı. Nöbetçi hareket memuru ortalarda yoktu, nerede idi, onu göremediler! Çok geçmeden, işâret el fenerlerinin ölgün ışığı yardımıyla Cevat'ın parçalanmış cesedini ateş yığınının az ilerisinde, vagonların altında, paltosunu da lokomotifin şasböfünün ucunda buldular.

Korkunç ve fecî olay ilgililere telgraflarla duyuruldu. Güneş tepede yükselmiş, günün öğle ezan saati yaklaşmıştı. Gerekli formalite tamamlanarak her şey bittikten sonra, köyün çağırılan imamı, parçalanmış insan cesedinin yıkanmasının caiz olamayacağını söyledi. Zaten, köy mezarlığı uzak, taşımak için tabut da yoktu. Cevat'ın istasyonun makas başında bir kenara defni uygun görüldü ve öyle de yaptılar.

Bir zaman sonra yolum Erzin'e düşmüştü. Olayı o yıllardaki yazışmalardan öğrendiğim kadarıyla, zavallı Cevat'ın bu hazin ölümü hatırıma gelmişti. Hemen oradaki köylülere, muhtara sordum. Bana hepsi de parmaklarının ucu ile başmakasın yanında, hiç bir taşı, işâreti bulunmayan üç toprak tümseğini gösterdiler. Bunlardan biri trenden indirilmiş bir gariban yolcunun, diğeri bir demiryolcunun üç yaşındaki yavrucağının, üçüncüsü de Hareket Memuru Cevat'ınmış! Ama, hangisi Cevat'ın, bunu bilemediler!..

Bir demiryolcunun, bir demiryolcuya meslekten gelen engin sevgi ve şefkat hisleriyle gözlerim doldu, gözyaşlarımın yüzümde süzülüğünü hissettim, Cevat'ın manevî huzurundan huşû içinde, saygı ile uzaklaştım.

Atatürk Orman Çiftliği Bira Fabrikası için Almanya'da yapılmış olan iki dingilli bira vagonu.